

Sygn. akt III AUa 1026/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Małgorzata Rokicka-Radoniewicz (spr.)
Sędziowie:	SA Barbara Hejwowska SA Elżbieta Czaja
Protokolant: protokolant sądowy Kinga Panasiuk-Garbacz	

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2016 r. w Lublinie

sprawy K. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do renty socjalnej

na skutek apelacji K. B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 15 września 2015 r. sygn. akt VII U 621/15

oddala apelację.

Barbara Hejwowska Małgorzata Rokicka-Radoniewicz Elżbieta Czaja

III AUa 1026/15

UZASADNIENIE

Organ rentowy - Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 24 lutego 2015 r. odmówił K. B. prawa do renty socjalnej. W uzasadnieniu wskazano, że w myśl obowiązujących przepisów renta socjalna nie przysługuje osobie uprawnionej do emerytury.

Od tej decyzji odwołanie do Sądu Okręgowego w Lublinie złożyła K. B. wnosząc o jej zmianę i ustalenie prawa do renty socjalnej.

Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 15 września 2015 roku oddalił odwołanie. Sąd Okręgowy ustalił, że K. B. urodzona (...) w dniu 18 lutego 2015r. złożyła wniosek o rentę socjalną. Pozwany ZUS L. odmówił prawa do renty socjalnej z uwagi na fakt, że wnioskodawczyni jest uprawniona do emerytury od dnia 23 kwietnia 2014 roku.

Na podstawie akt emerytalnych ustalono, że K. B. była uprawniona do renty z ogólnego stanu zdrowia w latach 1987-2014. Prawo do renty ustało z dniem 23 kwietnia 2014 roku. Od dnia 1 czerwca 2005 roku wnioskodawczyni nabyła prawo do renty rodzinnej z systemu ubezpieczeniowego KRUS po zmarłym mężu. Jako świadczenie korzystniejsze wypłacana była nadal renta pracownicza (pismo KRUS i ZUS k. 132-13 a.e.). W dniu(...)roku skarżąca ukończyła 60 lat i 4 miesiące w związku z tym decyzją z dnia 23 kwietnia 2014 roku pozwany ZUS ustalił prawo do emerytury. W dniu 18 lutego 2015 roku K. B. złożyła wniosek o prawo do renty socjalnej. Pozwany ZUS odmówił prawa do renty socjalnej ponieważ wnioskodawczyni jest uprawniona do emerytury.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o akta rentowe i emerytalne znajdującą się tam dokumentację, której treść i forma nie były przez strony kwestionowane. Wobec czego Sąd uznał ją w całości za wiarygodną.

Stan faktyczny nie jest sporny w sprawie. Spór sprowadza się do interpretacji przepisów w kwestii uprawnienia do wypłaty dwóch świadczeń a mianowicie emerytury i renty socjalnej.

Zgodnie z przepisem art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz.U. z 2003r., Nr 135, poz. 1268 ze zm.) renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało przed ukończeniem 18 roku życia, w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej - przed ukończeniem 25 roku życia albo w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej. W myśl art. 7 ust. 1 powołanej ustawy, renta socjalna nie przysługuje osobie uprawnionej do emerytury, uposażenia w stanie spoczynku, renty z tytułu niezdolności do pracy, renty inwalidzkiej lub pobierającej świadczenie o charakterze rentowym z instytucji zagranicznej, renty strukturalnej, z także osobie uprawnionej do zasiłku przedemerytalnego, świadczenia przedemerytalnego lub nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego.

Wnioskodawczyni jest uprawniona od dnia 24 kwietnia 2014 roku do emerytury (decyzja z dnia 23.04.2014 r., znak (...)).

W tych okolicznościach Sąd Okręgowy uznał na podstawie cytowanych przepisów, że brak jest podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji.

Od tego wyroku apelację wniosła wnioskodawczyni K. B. zaskarżając wyrok w całości. Wyrokowi zarzucała nieuwzględnienie faktu, że jako osoba niepełnosprawna powinna otrzymać rentę socjalną, bo jej koszty utrzymania są wyższe, a ponadto w takim przypadku byłaby uprawniona także do renty rodzinnej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest całkowicie bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Przede wszystkim należy zwrócić uwagę, że renta socjalna jest szczególnym świadczeniem finansowanym z budżetu państwa, różniącym się od pozostałych świadczeń z systemu pomocy społecznej. Jej zadaniem jest kompensowanie braku możliwości nabycia uprawnień - ze względu na całkowitą niezdolność do pracy powstałą przed wejściem na rynek pracy - do świadczeń z systemu ubezpieczenia społecznego. Rentę socjalną przyznaje się i wypłaca osobie pełnoletniej, całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało przed ukończeniem 18 roku życia lub w trakcie nauki w szkole bądź w szkole wyższej, przed ukończeniem 25 roku życia, a także w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej. Ze względu na cel świadczenia przewidzianego dla osób, które stały się całkowicie niezdolne do pracy z powodu upośledzenia funkcji organizmu powstałym przed podjęciem działalności zarobkowej i w związku z tym niemogących uzyskać prawa do własnego świadczenia z ubezpieczenia społecznego, renta socjalna nie przysługuje osobie uprawnionej do własnego świadczenia - emerytury, uposażenia w stanie spoczynku, renty z tytułu niezdolności do pracy, renty inwalidzkiej lub pobierającej

świadczenie o charakterze rentowym z instytucji zagranicznej, renty strukturalnej, z także osobie uprawnionej do zasiłku przedemerytalnego, świadczenia przedemerytalnego lub nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego (art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 roku o rencie socjalnej (tekst jedn. Dz.U. z 2013 roku, poz.982).

Wnioskodawczyni K. B. od dnia 19 stycznia 1987 roku pobierała rentę inwalidzką pierwszej grupy inwalidów, następnie rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy wraz z dodatkiem pielęgnacyjnym, a od dnia jest uprawniona do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przyznanej jej decyzją z dnia 23 kwietnia 2014 roku, nie może uzyskać prawa do renty socjalnej.

Sąd Apelacyjny podziela argumentację prawną zawartą w motywach zaskarżonego wyroku. W tej sytuacji nie zachodzi potrzeba ich powtarzania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 22 kwietnia 1997 roku II UKN 61/97 – OSNAPiUS 1998/3/104, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 roku I PKN 339/98 – OSNAPiUS 1998/24/776). Podnieść należy dodatkowo, że wnioskodawczyni w apelacji nie podważyła zasadności stanowiska Sądu pierwszej instancji, niesłusznie uważając, że jako osoba całkowicie niezdolna do pracy powinna uzyskać prawo do renty socjalnej z uwagi na zwiększone potrzeby finansowe.

W tej sytuacji Sąd Apelacyjny uznał, że zaskarżony wyrok w pełni odpowiada przepisom prawa, dlatego apelacja nie może być uwzględniona.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny na podstawie art.385 KPC orzekł, jak w sentencji.